

πλέον. Καθησύχασε και ήτοιμάσθη μεθ' ὅλης τῆς ἀναπαύσεως διὰ τὸ μικρὸν ἔργον. Ἐγίνωσκεν οὗτος ὅτι ὁ καιρὸς δὲν θὰ τῷ ἔλειπεν, οὔτε οἱ νεκροὶ θὰ τὸν ἐμπόδιζον. Φορτωθεὶς τὸ φέρετρον ἐπὶ τῶν γωνιωδῶν ὤμων τοῦ τῷ ἐπανεφέρην εἰς τὸν νεκρικὸν θάλαμον καὶ ἐκεῖ τὸ ἀπεκάλυψε. Τὸ πτωχὸν πλάσμα ἔμενε πάντοτε κατάλευκον, ἀκίνητον, κατὰξηρον. . . . ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον εὐαναγνώριστον. Καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ ἀθλιὸς ὡς ἐξωμολογήθη εἶτα δὲν ἀντέστη ἐπὶ τῇ θῆφ καὶ ἀμέσως ἀπεσύρθη ἐντρομος. Μεγάλῃ ἀλλοίωσιν εἶχε συμβῆ, μεγάλη ἀταξία ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ πτώματος ἐκείνου. Τὸ πῶς, ἦν μυστήριον καὶ δι' αὐτόν. Ἡ κόμη τῆς Ἑμμάς, ἡ ὥραία ἐκείνη μέλαινα κόμη κατέστη λευκὴ ὡς ὁ ἀργυρὸς· οἱ πολύτιμοι λίθοι, τὰ κοσμήματα, πεπιεσμένα ἢ συντετριμμένα ἦσαν ἐκτὸς τῆς θέσεώς των, διεσπαρμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ σώματος, ἢ εἰς τὸ βάθος τοῦ κιβωτίου. Ἡ λευκὴ μεταξίνη ἐσθῆς ξεσχισμένη καὶ αὕτη κατὰ τὸ στήθος ἐπιπτεν εἰς ῥάκη· τὸ μέτωπον αἱ παρειαὶ πλήρεις μωλώπων, ἀμυχῶν, καὶ αἱματηρῶν κηλίδων, οἱ ῥόδινοι ὄνυχες ἦσαν ἀπαισιῶς τεθραυσμένοι ἀνεστραμμένοι καὶ ἐρρικνυμένοι. Τὸ ὄλον ἦτο νέον καὶ τρομερὸν θέαμα, ὅπερ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ, οὐδὲ λόγος πιστῶς νὰ περιγράψῃ.

Πρὸς στιγμήν ὁ νεκροθάπτης περίφοβος συνεστάλη, δεισιδαιμονία, φόβος. τὸν ἀνεχαίτισαν ὀλίγον, ἀλλ' ἡ ἀπληστία τὸν ἐνίκησε. Μὲ ἱερόσυλον καὶ τρέμουσαν χεῖρα ἤρξατο συλλέγων τὸν ἤδη ἰδικόν του θησαυρόν. Δὲν ὑπελείποντο πλέον εἰμὴ τὰ ἐνώτια. Μὴ δυνάμενος νὰ τὰ ἀνοίξῃ τὰ ἀποσπᾷ βιαίως διὰ τῶν δύο χειρῶν ταυτοχρόνως. Κατὰ τὴν κτηνώδη ἀπόσπασιν, δύο ῥανίδες αἵματος ἀναβλύζουσιν ἀπὸ τῶν διαρραγέντων ὤτων, καὶ μακρὸς στεναγμὸς βαθὺς ἀκούεται στιγμιαίως ἐν τῷ μέσῳ τῆς θανατώδους ἐκείνης σιγῆς. . . . Καὶ τὸ πτώμα κινεῖται. . . . ἐγείρεται, καὶ ὁ κώδων κρούεται ἰσχυρότατα. . . . καὶ ἀκατάσχετος τρόμος κατέχει τὸ ἐλεινὸν πλάσμα. Φεύγει οὗτος, ὁρμᾷ ἔξω τοῦ θαλάμου ἐκείνου, ἔξω τοῦ κοιμητηρίου διασκορπίζει ἀφθόνως κατὰ τὸν δρόμον τοῦ τὰ κακῶς ληφθέντα κοσμήματα, καὶ φρενήρης φεύγει πρὸς τὴν ἐξοχὴν, ὡς διωκόμενος λύκος ὠρυόμενος.

Μετὰ στιγμὰς τινὰς εἰσερχόμεθα ἡμεῖς. Τὴν εἶχον θάψει ζώσαν τὴν πτωχὴν Ἑμμάν. Ἐξυπνήσασα ἐντὸς τοῦ τάφου ἐκείνου κατέβαλεν ἀγῶνας τιτάνος ἵνα ἀπελευθερωθῇ, ἀλλ' ἀνωφελῶς. Οἱ προσφιλεῖς τῆς, οἱ φίλοι, οἱ ὑπηρέται εὐρίσκοντο μακρὰν καὶ δὲν ἤκουον. Οὔτε οἶκτος, οὔτε ἔρωτος ἠδύνατο νὰ τὴν ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου τόπου ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ἀπέσπασεν ἐπ' ὀλίγον ἡ ἀνθρωπίνη ἀπληστία. Τὸ μικρόψυχον ἔργον τοῦ νεκροθάπτου ἐκείνου τὴν ἔκαμε νὰ ἀναπνεύσῃ τὰς ζωϊκὰς αὔρας ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης, προσωρισμένης ποτὲ διὰ ζεύγους ὅπερ οἱ οὐρανοὶ ὑπέσχοντο ὀλβίον.

Ἄλλ' οἱμοὶ τῆς ἀθλίας. Καὶ ἡ εἰς τὴν ζωὴν ἐπάνοδος ὑπῆρξε σκληρὸν παίγνιον τῆς τύχης, ὑπῆρξεν ὀξύς πόνος, μέχρις οὗ ἡ ὥραία αὕτη ἀληθῶς ψυχὴ εἰς οὐρανούς ἀπέπτη. Ἐὰν ὑπῆρξε ποιά τις εὐνοια, ὑπῆρξεν ἐν τῇ βραχυτήτι τοῦ δευτέρου τούτου μαρτυρίου. Τρεῖς ἡμέρας μόνον καὶ γλυκεῖα, εὐχαρί, ἐρώσα, ὅπως εἶχε ζήσει κατὰ τὴν βραχυτάτην ζωὴν αὕτη μὰς ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς γῆς ἵνα τὴν θρηνηθῇ καὶ νὰ τὴν ἐνθυμώμεθα διὰ παντός.

Ἦδη παρήλθε μὴν ἀπὸ τοῦ θανάτου ἐκείνης καὶ οὐδεὶς

γινώσκει εἰσέτι τι περὶ τοῦ Κόμητος, δὲν οὐδεὶς ἐπανείδεν ἀπὸ τῆς μοιραίας ἡμέρας.

Καὶ ἤδη σταματῶ. Δὲν θὰ σὲ λυπήσω πλειότερον περιγράφουσά σοι τὴν θέσιν μου καὶ τοῦ δυστυχιστάτου νέου, τὰ παθήματα. Ὁ θεὸς μόνος τὸ γινώσκει.

Ἵγείαινε φίλτάτη μου Ἰουλίᾳ

Ἐν Ζακύνθῳ Μάρτιος 1884.

Ἀγάπα τὴν ἀείποτε ἰδικήν σου.

ΕΛΙΖΑΝ.

[Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ]

Α·

#### ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΜΟΥ

Μίαν φορὰν εἶχα κι' ἐγὼ σ' ἓνα χρυσὸ κλουδάκι  
καὶ τ' ἀγαπούσα τρυφερά  
γιατὶ ἦτο ὅλο μιὰ χαρὰ  
ἓνα μικρὸ πουλάκι

Κάθε πρωτὶ τὸν ὕπνον μου, ἀκόμη πρὶν ἀφίσω,  
τὸ ἔξυπνὸ μου τὸ πουλί  
μὲ τὴν φωνή του τὴν τρελλή  
μοῦλεγε νὰ ξυπνήσω.

Μονάχος μου τὸ πότιζα, τοῦδίδα τὴν τροφή του  
κι' αὐτὸ ὅλο γέλοια καὶ χαρὰ  
μὲ ἔτσιμποῦσε τρυφερά  
μέσα ἀπὸ τὸ κλουδί του.

Ἦτο ἡ μόνη μου χαρὰ μέσ' τῆς χαρᾶς τοῦ κόσμου  
καὶ τὸ ἐγνώριζε πολὺ  
τὸ ἀκριβὸς μου τὸ πουλί,  
πῶς ἦτο ὁ θεὸς μου.

Μιὰ μέρα δὲν μ' ἐξύπνισε ἡ ὡμορφὴ φωνῆ του,  
τρέχω μὲ πόνο στὸ κλουδί  
καὶ βλέπω χάμω τὸ πουλί  
νὰ χάνῃ τὴν ζωὴ του.

«Δὲν μοῦ μιλάς πουλάκι μου», τὸ ἔρωτῶ μὲ πόνο;  
καὶ ἐκεῖνο μέπε σιγανά,  
ἀσένα λυπούμαι μοναχὰ  
ὅπου σ' ἀφίνω μόνος. . .

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια σβύσθηκε ἡ τρυφερὴ ζωὴ του,  
ἀφοῦ μοῦ ἔστειλε φιλὶ  
τ' ἀγαπημένον μου πουλί,  
μὲ τὴν ὀστερὴν πνοή του.

ΤΑΣΣΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

#### ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ ΕΝ ΕΚΛΕΙΨΕΙ

Ἐὰν μελαίνῃ πρὸς στιγμήν νεφέλῃ σὲ καλύπτῃ  
καὶ σοὶ στερεῖ τὰς φαινὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου  
μετ' οὐ πολὺ ἡ δῖς σου καὶ πάλιν θ' ἀνακύπτῃ  
λαμπρά, ὥραία ὡς Σεῖρην, καὶ πλήρης μυστηρίου

Πάλιν τὴν θεῖαν αἴγλην σου εἰς τηλαυγεῖς βοστρύχους  
θὰ λούῃς εἰς τὰς γαλήνας θαλάσσας μειδιώσα,  
καὶ ὑπὸ μάγους τῆς νυκτὸς καὶ τερψιθύμους ἤχους  
θὰ ἀνεζήτεις εἰς τὰ ἄπειρον τὸν φίλον σου σιγῶσα.

Ἄλλ' ἡ καρδίᾳ μου. . . ἰδὲ διὰ παντός θὰ μένῃ  
τὸ θῆμα μοίρας δυσμενοῦς φρικώδους καταγίδος  
ζῶσα νεκρά, πάσης χαρᾶς ἀπόβλητος καὶ ξένη  
ὑπὸ σκοτίαν ἀληκτον ἀνευ φωτὸς ἐλπίδος.

Ἀπὸ τοῦ ἱσάρχου τῆς Φρααττίας

Μαῖου 1891.